

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Nicolai Lancicii E Societate Iesv Opvscvlorvm Spiritvalivm
Tomvs ...**

Łęczycki, Mikołaj

Antverpiae, 1650

Contradictiones tempore Miſionum quomodo tolerandæ. Cap. XI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78821](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78821)

omnibus affecti sunt. Siquidem Deus non nostrum bonorum operum euentum, sed iuxta factorum propositam coronas largiri solet. Etiam si duos obolos conferas, & quod vidua fecit, idem in docentibus operabitur. Noli igitur cum orbem terra facere saluum non possis, etiam parua contemnere. Neque maiorum desiderio à paruis te abstrahas, si centum nequis, decem curam suscipias, si decem non possis, noli quinque despiciere; si quinque, vires tuas excedunt, vnum ne contemnas. Quid si ne hoc quoque possis, noli desperare, noli labori cedere. Nonne vides in negotiationibus, non auro dumtaxat, sed & argento Mercatores negotiantur. Nam si parua nil contempserimus, assequemur & magna. Sin autem neglecti nobis illa essent, neque hac facile assequi possemus. Sic singuli diuites euadunt, cum magna simul & parua colligunt.

473. Præclarum est & illud S. Xauerij monitum apud Turcell. l. 6. c. 18. Monebat, inquit, vt cultores animarum, non fortius quam perseverantiis eorum perferrent vitia, infirmitatem sustinerent, frugemq; seminis facta laborumq; (quamvis sera spei) fructum, velut boni Christi agricola expectarent: haud ignari, qui seminant in lacrymis, in exultatione messuros Psal. 114. Quod si talibus initio non viderentur, quales expecterent, ita se cum illis gererent, vt cum improbi filii boni parentes, Deiq; benignitate freti, qui hominum mentes suo demum tempore ad bonam perducit frugem non disiderent eos aliquando tales fore, quales operarent. Proinde nunquam desinerent eos omni studio colere, præsertim cum Deus omnium communis parens, quamvis lesus à nobis, benignè tamen omnibus facere non desistat. Quin & Seneca epist. 7. Bene, inquit, & ille, quisquis fuit (ambigitur enim de auctore) cum quaereretur ab illo: Quid tanta diligentia artus spectaret ad paucissimos peruenire: satis sunt, inquit, pauci, satis vnus est, satis nullus. Egregiè hoc tertium.

CAPVT VNDECIMVM.

Contradictiones tempore Missionum quomodo tolerande.

474. Non cedant contradictionibus & impedimentis, quæ Sathan per se, vel per homines obicit, sed inuicta ac exemplari patientia ac mansuetudine excipiendo ictus (tanquam boni milites Christi aduersariorum), & silentio eos reprimendo, ac offerendo Deo, pergant in spiritali piscatione, vt perrexit Paulus scribens 1. Cor. Ostium mihi apertum est magnum, & aduersarij multi. Quod ponderans S. Chrysost. hom. 43. Si magnum, inquit, quomodo aduersarij? Et paulo post responder: Quod multi aded reluctentur, indicium est Euangelicæ victoriæ. Nusquam enim nocentissimus ille aduersarius irritatur grauius, quam cum suorum instrumentorum multa sibi eripi videt. Verùm nos vbi magnum aliquid & egregium facere statuimus, nequaquam constitutum id labore sit cogitemus, sed vilitatem magis respiciamus. Vides igitur exem-

plum eius in Paulo, qui nihil quod multi essent aduersarij cessat, & captum negotium refugit: verùm quod magnum pateret ostium, inflat diligenter negotio, & istis permanet: hocq; vt supra dixi, signum erat, eius cum diabolo luctæ. Aduersus eos enim qui humilia & leuia operantur, nihil inuebitur letalis illa bestia.

Quocirca Missionarij gerant se, vt decet Christi milites, de quibus sic Christus Dominus ad S. Brigittam, quasi describens nostrorum Missionariorum condiciones requisitas ait l. 1. c. 6. Mitto amicos meos, vt diuidant diabulos à membris meis, quia ipsi sunt verè inimici mei. Mitto ergo eos quasi milites in bellum: omnis enim qui affigit carnem suam, & abstinet se ab illicitis, verè miles meus est: ipsi habebunt pro lancea verba mea quæ ore meo locutus sum: In manu gladium, id est fidem: In pectore corium erit lorica charitatis, vt quidquid acciderit, non minus diligant me: Clypeum patientia debent habere ad latus, vt omnia patienter sustineant. Ego enim inclusi eos quasi aurum in vase, & nunc exire debent, & incedere viam meam. Ego non poteram secundum iustitiam ordinatam ingredi in gloriam Maiestatis, absque tribulatione cum Humanitate meâ, quomodo ergo ipsi intrabunt? Si Dominus eorum patiebatur, non mirum si & ipsi patientur. Si Dominus sustinuit verbera, non magnum si ipsi sustinebunt verba. Non timeat, quia ego nunquam relinquo eos. Sicut impossibile est diabolo separare eos à me, & quia ipsi sunt quasi aurum purissimum in conspectu meo, idè si modico igne probentur, non tamen relinquo eos, sed est ad maiorem eorum remunerationem.

CAPVT DVODECIMVM.

Notanda pro Confessionibus audiendis tempore Missionum.

475. IN Confessionibus, etiam grauissimorum peccatorum, hæc seruent: Primò, magnam ostendant comitatem confitentibus sine vllâ acrimonia & asperitate verborum, & cum magna significatione sinceræ charitatis, & vt monet B. Laurentius Iustinianus serm. de Christi corpore, Sit erga proximorum errata compassione compatibilis. Hac enim ratione magis inuabunt animas, & adducunt, vt sincerè sua omnia aperiant vulnera ac morbos animæ.

De S. Xauerio nostro scribit Turcell. l. 6. c. 17. Confessarios, inquit, magnoperè hortabatur, vt in confessionibus comiter benignèq; confitentes exciperent, quòd spiritualium medicorum lenitas eos pelliceret ad omnia conscientie sue vulnera; haud cunctanter apertenda. Hoc ipsum monebat S. Vincentius tract. de vitâ spiritali c. 10. In Confessionibus, inquit, sine blandè consoleris pusillanimes, siue durius terreas induratos, semper viscera caritatis ostendas, vt semper peccator sentiat, quòd verba tua ex purâ caritate descendunt. Et idè caritativa verba & dulcia, semper pungitiua præcedant. Per pungitiua autem S. Vincen-